

Arrest

nr. 111 106 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE VOEGHT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 mei 2013.

1.3. Op 31 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Bedawwi vluchtelingenkamp in Libanon. U bent een soennitische moslim. Uw familie is geregistreerd bij de UNRWA. U heeft tot uw vertrek uit Libanon gewerkt als schrijnwerker.

Uw familie woont nog steeds in het vluchtelingenkamp Bedawwi. In dit kamp vinden regelmatig schermutselingen plaats waardoor uw broers soms voor enige tijd zich niet naar hun werk kunnen begeven. De problemen in het kamp zijn reeds aan de gang sinds het jaar 2000. De oorzaak zijn de bewoners van twee wijken die elkaar bevechten. Bovendien heeft jullie kamp ook nieuwe bewoners bijgekregen sinds de vernieling van het Nahr el Bared kamp. De levensomstandigheden in het kamp zijn slecht. Daarenboven kan u de Libanese nationaliteit niet verwerven als Palestijn en wordt u bij controles steeds geconfronteerd met oncomfortabele situaties.

In het jaar 2009 verliet u Libanon. Via Syrië bent u naar Turkije zijn gereisd, alwaar u twee maanden bleef. Vervolgens hebt u twee jaar en half in Griekenland verbleven. Daarna verbleef u telkens twee weken in Macedonië en Servië om vervolgens een dag in Hongarije en twee dagen in Oostenrijk te verblijven. Daarop zou u nog via Tsjechië, Duitsland en Nederland zijn gepasseerd om naar België te komen. U verklaart dat u op 24 juli 2011 in België bent aangekomen. U heeft familie in Duitsland, maar ook een oom in België. Op 27 juli 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele Palestijnse identiteitskaart uit Libanon, een originele UNRWA kaart en een origineel attest van de Libanese ambassade waarop uw identiteit bevestigd wordt.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk vlak in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal heeft u niet aangetoond dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en wel om onderstaande redenen. U verklaarde immers dat de problemen die u aanhaalt voor uw vlucht uit Libanon reeds bestonden sinds het jaar 2000, namelijk schermutselingen die geregeld tussen twee wijken zouden uitbreken in het kamp (CGVS, p. 5). Uw eigen vertrek dateert pas van het jaar 2009.

U verklaarde niet dat u ooit persoonlijk problemen gehad te hebben omwille van de schermutselingen in het kamp en tot uw vertrek uit Libanon werkte u als schrijnwerker (Vragenlijst CGVS 12.08.2011, p. 2). Bovendien wordt de ernst van uw vrees in ernstige mate gerelativeerd door de vaststelling dat u reeds sinds 2009 in Europa verblijft, maar vóór uw asielaanvraag in België op 27 juli 2011, nooit een asielaanvraag heeft ingediend om zo te kennen te geven nood te hebben aan internationale bescherming (CGVS p.4).

U heeft dan ook niet aangetoond dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet kan terugkeren naar Libanon.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele Palestijnse identiteitskaart uit Libanon, een originele UNRWA kaart en een origineel attest van de Libanese ambassade waarop uw identiteit bevestigd wordt. Uw identiteit wordt niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wat betreft uw staatloosheid dient er vastgesteld te worden dat u de hiervoor bestemde procedure heeft opgestart om erkend te worden als staatloze (CGVS, p. 3).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Gelet op de hangende procedure staatloosheid en gelet op het thans ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013, vraagt verzoeker om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 4 juni 2013 (bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies)) te schorsen tot de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte van mening is dat hij niet aantoonde dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA is ingegeven door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij zich in een onveilige en onleefbare situatie bevond en dat zijn vertrek werd ingegeven door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij wordt verhinderd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Zo heeft hij zeer duidelijk geschetst dat er voortdurend schermutselingen plaatsvonden tussen twee wijken binnen het kamp Beddawi. Deze problemen bestonden inderdaad reeds sinds 2000 maar werden steeds intenser. Naar aanleiding van de vernieling van het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr el Bared was er een massale instroom van vluchtelingen in het kamp Beddawi. Verzoeker vluchtte in 2009 daar er midden 2009 ongeveer 10.000 extra vluchtelingen werden opgenomen in het kamp. Hierdoor liepen de spanningen binnen het kamp hoog op. Door de overbevolking werd de sfeer grimmiger en de schermutselingen intenser en daalde de reeds erbarmelijke levensomstandigheden aanzienlijk. Verzoeker wijst erop dat mensen in het kamp Beddawi met voortdurende tekorten leven: elektriciteit valt om de haverklap uit en bij de tankstations staan lange rijen wachtenden. Verzoeker stelt dat hij in 2009 vertrok, niet alleen omdat de gevechten toen intenser werden doch hij toen tevens eindelijk min of meer op eigen benen kon staan.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij sedert 2009 in Europa verblijft doch slechts een eerste keer asiel aanvraagt in 2011, verduidelijkt verzoeker dat hij de EU binnen kwam via

Griekenland en daar onmiddellijk asiel wenste aan te vragen. Zodra hij te kennen had gegeven asiel te willen aanvragen in Griekenland, werd hij opgejaagd wild, aldus verzoeker. Hij werd gedurende een periode van twee jaar meerdere malen opgepakt en gearresteerd. Na twee jaar sparen had hij voldoende geld om een mensensmokkelaar te betalen om hem naar België te brengen, waar hij onmiddellijk na zijn aankomst asiel aanvraagde.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 juncto artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de situatie in het kamp Beddawi in 2009 reeds schrijnend was maar door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf, thans nog erger is geworden. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar de stukken 5 tot en met 7 gevoegd aan het verzoekschrift. Volgens verzoeker is het voor de UNRWA thans onmogelijk om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp Beddawi. Hij herhaalt dat de levensomstandigheden in het kamp erbarmelijk zijn. Zo was er een eerste instroom van 10.000 vluchtelingen in 2008 en 2009 na de vernieling van het kamp Nahr el Bared. Een tweede instroom vindt thans plaats door het gewapend conflict in Syrië. De onveiligheid die reeds sedert 2000 bestond is thans door de overbevolking en het samenleven van Palestijnen en Syriërs nog groter geworden. Dit zorgt ervoor dat UNRWA in vele gevallen tekort schiet om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht, aldus nog verzoeker.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij geen recht heeft op subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich tot de vermelding dat de motieven gebaseerd zijn op het asielrelaas waardoor de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Verzoeker laat gelden dat hij nochtans heeft aangetoond dat er minstens een algemene situatie van onveiligheid ontstond naar aanleiding van gewapende conflicten tussen twee rivaliserende wijk. Verder toont hij aan dat hij een burger is uit een land waar er een georganiseerd, aanhoudend, intensief gewapend conflict aan de gang was in 2009, minstens dat dit heden het geval is.

3.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de overige beginselen van gelijkheid, voert verzoeker aan dat hij veroordeeld wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Nochtans is hij staatloos. Hij heeft geen Libanese nationaliteit en hij zal in geval van terugkeer naar het vluchtelingenkamp Beddawi, nabij Tripoli, dienen terug te keren. Dit kan echter niet aangezien dit kamp sinds 2009 met overbevolking kampt waardoor UNRWA nauwelijks aan haar verplichtingen kan voldoen. Aangezien het land aan de rand van een burgeroorlog staat, wordt het bovendien aan niet-vluchtelingen afgeraden om naar deze streek te reizen behalve wanneer zulks strikt noodzakelijk is. Verzoeker vervolgt dat de Syrische strijders bovendien met Hezbollah in Libanon vechten rond de streek van Tripoli. Aangezien het kamp Beddawi gelegen is in de streek rond Tripoli is deze streek verre van veilig, aldus nog verzoeker.

3.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers identiteitsdocumenten, het artikel "*Lebanese Army Shoots Civilians At Badawi Camp*" van 30 juni 2007, het document "*Beddawi refugee camp*" van UNRWA, het artikel "*Palestinian plight in northern Lebanon refugee camps*" van BBC News van 8 januari 2011, het artikel "*Baddawi Refugee Camp: In the Line of Fire*" van Al Akhbar English van 4 juni 2012, het artikel "*Fierce fighting between Alawites and Sunnis in Tripoli, Lebanon brings Syrian war home*" van Belfast Telegraph van 25 mei 2013 en het "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op 4 juni 2013.

Aan de verweernota van 25 juni 2013 worden volgende stukken gevoegd: het document "*UNRWA Syria Crisis Response Januari – June 2013*" en het document "*UNRWA Syria Crisis Response Juli – December 2013*".

Ter terechtzitting legt verzoeker een beschikking neer van 5 september 2013 waarin hij door de Raadkamer van de Tweede Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout als apatride wordt erkend.

3.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet heeft aangetoond dat hij zich op het

ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe zou hebben gedwongen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is te verlaten, zoals wordt toegelicht, en hij dan ook niet heeft aangetoond dat hij omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie niet kan terugkeren naar Libanon en (ii) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van zijn asielaanvraag zodat hem, gezien het ongegrond karakter van zijn asielaanvraag, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

3.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.8. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

3.9. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

3.10. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.11. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

3.12. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de

Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

3.13. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.14. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

3.14.1. Zo haalt verzoeker als reden voor zijn vertrek uit Libanon de schermutselingen aan die sinds 2000 geregeld tussen twee wijken in het kamp Beddawi uitbreken (administratief dossier, stuk 3, p. 5) en verwijst hij naar de levensomstandigheden in het kamp. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij ooit persoonlijk problemen zou gekend hebben omwille van deze schermutselingen. Hij meldde slechts dat niemand het kamp mag verlaten indien de schermutselingen plaatsvinden omdat het dan te gevaarlijk wordt voor de bewoners (administratief dossier, stuk 3, p. 5). De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Met de verwijzing naar stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, waarmee verzoeker aantoont dat de vernieling van het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr el Bared een grote instroom van vluchtelingen in het kamp Beddawi, waar hij verbleef, veroorzaakte en de stelling dat hierdoor de spanningen hoog opliepen en de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Beddawi verslechterden, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de vluchtelingenconventie bevond. Er kan niet worden ontkend dat de toestroom van vluchtelingen uit het kamp Nahr el Bared onmiskenbaar een grote impact heeft gehad op de inwoners van het kamp Beddawi en op de voorzieningen die door UNRWA worden verstrekt. Dit blijkt overigens ook uit het document "*Beddawi refugee camp*" van UNRWA, waar de Raad tevens leest dat UNRWA scholen heeft gebouwd en de voorzieningen voor elementaire gezondheidszorg heeft uitgebreid om het hoofd te kunnen bieden aan de toegenomen bevolking. Als grootste problemen in het kamp worden armoede, werkloosheid, de hoge toestroom uit Nahr el Bared en de verhoogde vraag naar UNRWA-bijstand en -voorzieningen ten gevolge hiervan vermeld. Uit deze informatie kan echter op generlei wijze blijken dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het kamp Baddawi bijzonder schrijnend waren op het ogenblik dat verzoeker Libanon verliet. Verzoekers bewering dat de overbevolking van het kamp aanleiding geeft tot erbarmelijke leefomstandigheden gaat overigens in tegen zijn eigen verklaringen waaruit blijkt dat zijn individuele situatie aldaar geenszins precair of onleefbaar kan worden genoemd. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij school heeft gelopen, weliswaar maar tot de vijfde graad van het lager onderwijs (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 2.10.a), dat hij tot zijn vertrek uit Libanon als schrijnwerker heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 2.10.b) en dat ook zijn broers en vader werkzaam waren in de bouwsector, dat zijn familie eigenaar was van een huis waar één van zijn broers een zaak gevestigd had, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van UNRWA

verkreeg en dat zijn familie over de nodige fondsen beschikte om zijn reis naar België te bekostigen (administratief dossier, stuk 3, p. 4-6). Nergens maakt verzoeker gewag gemaakt van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard of medische aard die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en verder blijkt uit niets dat verzoeker problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Verzoeker maakte weliswaar melding van problemen met de elektriciteits- en watervoorzieningen en kaartte de algemene veiligheidssituatie in en rond het kamp aan (administratief dossier, stuk 3, p. 7) doch dit is onvoldoende om te kunnen stellen dat verzoeker er in een mensonwaardige situatie leefde of dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon bevond in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Bovenstaand besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoeker reeds sinds 2009 in Europa verblijft maar pas een eerste keer asiel heeft aangevraagd in 2011. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Dat verzoeker reeds sedert 2009 in Europa verbleef maar tot 2011 wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vrees. De door verzoeker aangevoerde verschoningsgrond voor zijn nalatig handelen overtuigt de Raad niet in het minst. Immers, waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanvoert dat hij gedurende twee jaar gespaard zou hebben voor zijn reis van Griekenland naar België, dient de Raad vast te stellen dat deze verklaring niet te rijmen valt met verzoekers gezegden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij uitdrukkelijk verklaarde dat zijn reis naar België bekostigd werd door zijn familie in Libanon (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij na zijn verblijf in Griekenland doorgereisd is naar Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Tsjechië, Duitsland en Nederland om vervolgens in België aan te komen. Gevraagd waarom hij dan geen asiel heeft aangevraagd in Nederland of in Duitsland, waar veel van zijn familieleden wonen, antwoordde verzoeker dat hij België gekozen heeft omwille van zijn hechte band met zijn oom en tante, die hier al zeventien jaar wonen (administratief dossier, stuk 3, p. 3-5). Dat verzoeker België “gekozen” heeft als land om asiel aan te vragen draagt bij tot de vaststelling dat hij geen werkelijke vrees koestert. Het zich daadwerkelijk in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk om internationale bescherming verzoekt van zodra dit mogelijk is. Dat verzoeker aldus zelf “kiest” waar hij asiel aanvraagt strookt hoegenaamd niet met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

3.15. De vraag stelt, zich evenwel of de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp Beddawi in het bijzonder een beletsel vormt opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon.

Verzoeker betoogt dat de situatie in het kamp Beddawi in 2009 reeds schrijnend was maar door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf, thans nog erger is geworden. Volgens verzoeker is het voor de UNRWA thans onmogelijk om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp Beddawi en schiet UNRWA in vele gevallen tekort om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken: *“Ook de ontwikkelingen in Syrië hebben een negatieve uitwerking in Libanon. Hezbollah heeft erkend deel te nemen aan het conflict in Syrië, wat betogingen en protestacties heeft uitgelokt bij aanhangers van de rebellen. Het Syrische leger heeft verscheidene invallen gedaan in de grenszone met Libanon, waarbij slachtoffers gevallen zijn. Het Vrije Syrische Leger en verwante groepen zijn eveneens verantwoordelijk voor invallen op het Libanese grondgebied. Meerdere honderdduizenden Syrische vluchtelingen zijn naar Libanon gekomen en bevinden zich voornamelijk in het noorden (Akkar, Wadi Khaled, Tripoli) en in de Beeka-vallei (Ersal, Qaa).”* en verwijst hij naar die persartikelen gevoegd aan het verzoekschrift. In het artikel *“Palestinian plight in northern Lebanon refugee camps”* van BBC News van 8 januari 2011 wordt de overbevolking in de Palestijnse vluchtelingenkampen anno 2011 besproken. Het artikel *“Baddawi Refugee Camp: In the Line of Fire”* van Al Akhbar English van 4 juni 2012 beschrijft de impact van de dodelijke clashes tussen de soennitische moslims en de Alawieten te Tripoli op de situatie in het kamp Beddawi en het artikel

“Fierce fighting between Alawites and Sunnis in Tripoli, Lebanon brings Syrian war home” van Belfast Telegraph van mei 2013 bericht over de gevolgen van de Syrische burgeroorlog in Libanon.

Niettegenstaande uit het geheel van deze informatie blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon slachtoffers zijn gevallen, dat ook voornamelijk het noorden van Libanon getroffen wordt door periodes van instabiliteit en toenemende polarisatie ten gevolge van het Syrische conflict en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, onder meer in Tripoli, waar het vluchtelingenkamp Beddawi gelegen is, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er in Libanon thans sprake zou zijn van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft verricht naar de impact van het sektarisch geweld in en rond Tripoli op de veiligheidssituatie in het kamp Beddawi. Evenmin werd onderzocht wat de impact is van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische – al dan niet Palestijnse – vluchtelingen en de gevolgen hiervan voor de actuele veiligheidssituatie en leefomstandigheden, die al zeer precair waren zoals blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, in de Libanese vluchtelingenkampen. De informatie gevoegd aan de verweernota is van algemene aard en hieruit blijkt slechts dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, te kunnen opvangen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 mei 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS